

Era o vară extrem de secetoasă. Micul iaz unde-și avea locuința o familie de broaște aproape că secase. Mai rămăsese doar un ochi de apă unde se înghesuiau broscoiul Oak, broasca Oaka și progenitura lor, Oaki. Dar ochiul de apă era atât de mic încât broaștele trebuiau să intre cu rândul în apă să se răcorească, iar de înotat sau zbunguit nici nu putea fi vorba.

Într-o zi, sătulă de atâtea neajunsuri, broscuța Oaki le spuse părinților:

— Eu nu mai pot să stau aici. Plec în lume să-mi caut balta mea!

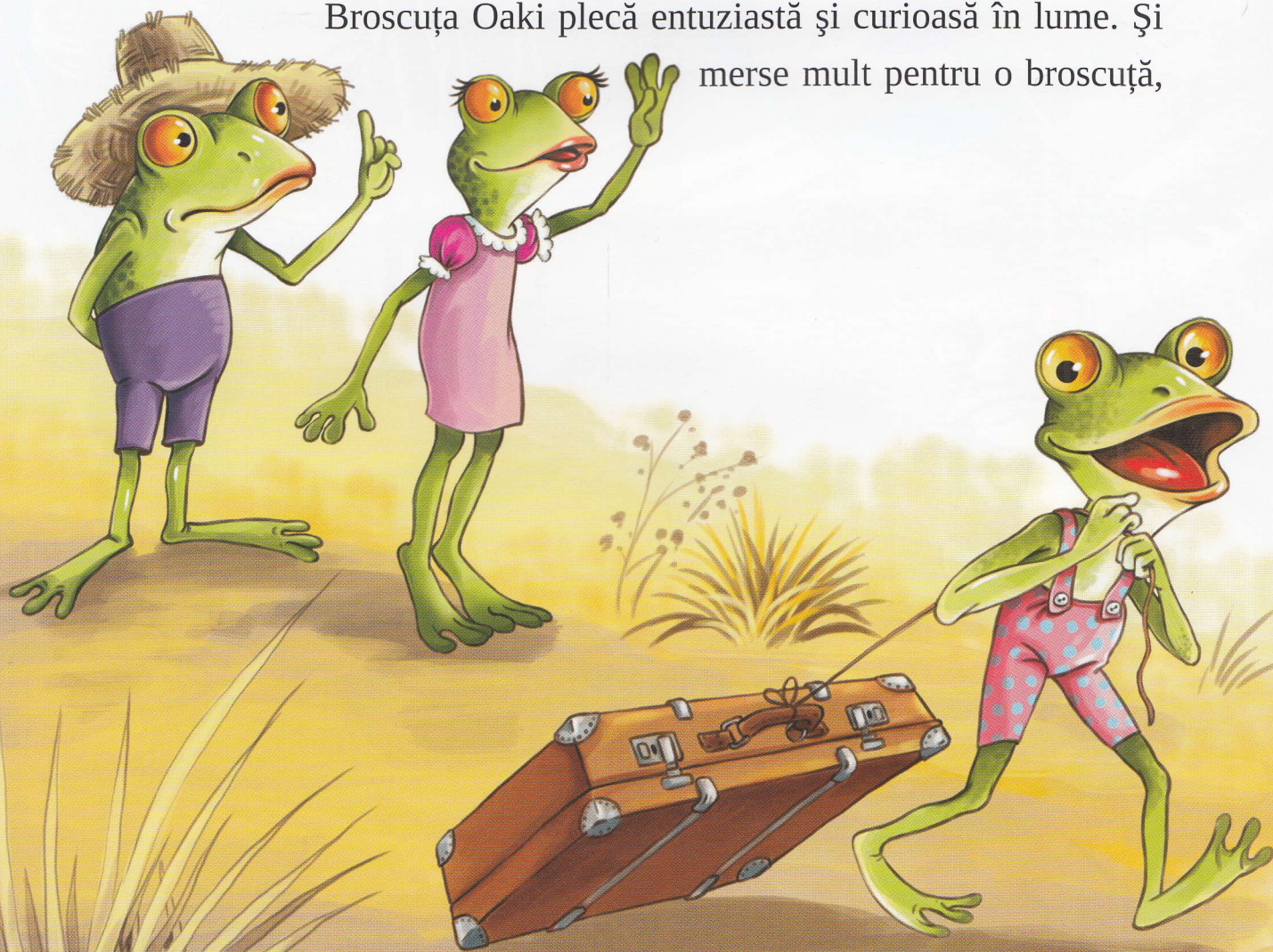
— Lumea e plină de primejdii, broscuța tatei, spuse broscoiul Oak. Iar eu sunt prea bătrân să vin cu tine pe drumuri.

— Cine va avea grijă de tine? întrebă îngrijorată broasca Oaka.

— Mă voi descurca singură, nu vă faceți griji, spuse hotărâtă Oaki. Iar când îmi voi găsi balta mea, am să mă întorc după voi să vă iau în casa mea mare.

Văzând că nu au cum să o înduplece să rămână, părinții i-au pregătit un geamantan cu câteva lucruri trebuincioase drumului și și-au luat rămas bun.

Broscuța Oaki plecă entuziastă și curioasă în lume. Și merse mult pentru o broscuță,

o zi și o noapte fără pauză, până când ajunse, epuizată, la o baltă.

„Ce baltă mare, nici nu-mi închipuiam că poate exista așa ceva!” gândi Oaki. Și se aruncă fericită în ea.

Însă balta era locuită de o mulțime de raci, care imediat ce au simțit un intrus au început să foarfece apa cu cleștii lor. Broscuța ieși speriată din baltă și se așeză pe mal. Era mulțumită că măcar se răcorise un pic. Mai-marele racilor ieși din apă și o întrebă:

— Cine ești și ce vânt te aduce pe aici?

— Eu sunt broscuța Oaki și am plecat în lume să-mi caut balta mea.

Impresionat de curajul și dezinvoltura broscuței, mai-marele racilor îi spuse:

— Balta e destul de mare, poți să te stabilești aici dacă vrei.

E loc pentru toți.

— Nu, mulțumesc, eu vreau o baltă *doar* a mea! răspunse decisă Oaki și plecă mai departe.

Străbătu câteva pajiști nesfârșite și când simți că nu mai are putere dădu de o baltă de două ori mai mare decât prima. Dar când se apropie văzu că este plină cu șerpi care alunecau pe luciul apei. Un șarpe ghiftuit, care-și făcea siesta la umbra unui salcâm, îl întrebă:

— Cine ești tu, temeraro, și ce cauți prin aceste locuri?

— Eu sunt Oaki și caut o baltă care să fie doar a mea, răspunse cu jumătate de gură broscuța.

— Poți să rămâi aici, dar nu știu câte zile ai să apuci, îi spuse cu sinceritate șarpele. Ai mare noroc că sunt sătul acum.

Broscuța se grăbi să plece mai departe, până când nu o vedeau ceilalți șerpi. Se gândi că e foarte greu să găsească o baltă doar a ei, dar totuși nu renunță. Porni înainte și merse mult, fără a mai ține socoteala zilelor. Într-o dimineată călduroasă ajunsese la un heleșteu mare, înconjurat de pomi fructiferi. Dornică de bălăceală și uitând de orice precauție, se aruncă în apă și înotă cu poftă până când obosi. „Aici ar putea fi casa mea, este ca în povești!” gândi broscuța, ieșind pe mal. Dar zeci de ochi o priviră curioși din apă: crapi, știuci și alți pești care ieșiseră să vadă cine le-a tulburat somnul.

O știucă mai îndrăzneată o întrebă:

— Cum te cheamă și ce cauți în heleșteul nostru?

— Eu sunt Oaki, broscuța care vrea o baltă doar a ei.

— Dar acest lucru este aproape imposibil, îi spuse știuca. Poți să rămâi aici, cu noi, și nu ai să te plictisești niciodată.

— Vă mulțumesc, dar eu vreau o baltă doar a mea! răspunse Oaki și plecă, cu părere de rău totuși.

